

Σ Ο Ν Ε Τ Τ Α

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΙΑ

Ἐπαλὸν ἴσκιό στ' ἀλαφρὸ τὸ χῶμα
θὰ ξαπλώνουν τοῦ τάφου σου κ' αἰώνια
τὰ γυρτὰ τῆς ἐτιᾶς, πού κλαίει, τὰ κλώνια.
Κ' ἐμεῖς, ὅσοι ἀντικρύσαμε ἀπ' τὸ δῶμα

τῆς ὁμορφιάς στὸ μαραμένο στόμα
νὰ φέγγει σὲ χαμόγελο ἢ συμπόνια,
κι ἀκούσαμε τὸν πόνο ἀπὸ τ' ἀηδόνια
τοῦ κήπου τῆς ψυχούλας σου, κι' ἀκόμα

τῆς χάρις τὸ παράπονο, τοῦ Ἑλέου...
Ἐμεῖς πὺν τὴν εὐγένεια, Δυσδαιμόνα!
σὰν τὴν οὐσία τὴ νιώσαμε τοῦ Ὠραίου,

σὲ Σένα τὴ βεργόλιγνη ἀνεμώννα,
πὺν τοῦ Μαύρου σὲ μάγεψε ἢ ἀντρεία,
σοῦ τάξαμε παντοτεινὴ λατρεία.

ΠΛΑΝΗΜΑΤΑ ΚΙ Ο ΙΣΚΙΟΣ

Ποτέ μου ἀγγελικὰ φτερὰ δὲν εἶδα σὲ παρθένα,
κι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς πηγῆς στὸ λόγγο καὶ στὰ δάση
δὲν πρόβαλε Καλοκυρά, γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσει,
κι οὔτε Ἐωθιὰ εἶδα στὰ βουνά, πὺν λάμπουν χιονισμένα.

Ποτὲ δὲν εἶδα σὲ χορὸ τὰ φεγγαρολουσμένα
 βράδια Νεραίδες, καὶ ποτὲ στοῦ φεγγαριοῦ τὴ χάση
 τὸ θρηῖνο τῆς δὲν ἄκουσα νὰ ξεφωνίζ᾽ ἢ Πλάση.
 Ἄγρίμι, δέντρο, ἀνθός, πουλί, δὲ μίλησαν γιὰ μένα.

Στὰ γαλανὰ τὰ πέλαγα κοντὰ τῆς νὰ μὲ σύρει
 Σειρήνα δὲν τραγούδησε. Σὲ κῦμα τοῦ κυκλώνα
 δὲν κράτησε τὴν πλώρη μου ἢ ἀχόρταγη Γοργόνα.

Κι ὅμως προφές, π᾽ ἀντίκρουσα μὲς ἀπ' τὸ παραθύρι
 τὸ κοιμητήρι, ποὺ χλωμὸ τὸ φώτιζε φεγγάρι,
 τὸν Ἴσκιο δίπλα μου ἔνωσα τοῦ Μαύρου Καβαλάρη.

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΗΣ

Κ' οἱ νικημένοι σήμερα, κ' οἱ νικηταὶ τοῦ χτές,
 ρίχνονται στοὺς ἀνώφελους καὶ τοὺς σκληροὺς ἀγῶνες
 στὸ στίβο τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ νιώσουνε ποτές
 ἀναπαμὸ—ἀπαράλλαχτοι διαβαίνουν στοὺς αἰῶνες.

Πότε περνοῦν περήφανοι στῆς νίκης τὶς γιορτές,
 καὶ πότε στὸ καρκί τους κρύβονται σὰν τὶς χελῶνες,
 μὰ αἱματοσταῖζουν οἱ πληγές τους πάντοτε ἀνοιχτές,
 καὶ τρέμουν ἀπ' τὰ πάθη τους γυμνοὶ μὲς στοὺς χειμῶνες.

Μὰ ποῦ καὶ ποῦ παράμερος, στοῦ ὄνειρου τοὺς ἀνθῶνες,
 περνάει τοῦ ἀγῶνα τῆς ζωῆς κι αὐτὸς θριαμβευτής,
 φορεῖ στεφάνι στὰ ξανθὰ μαλλιά του ἀπ' ἀνεμῶνες,

κι εἴτε προφήτης ἀσκητής, εἴτε τραγουδιστής,
 κοιτάζει—ποὺ διαβατικὲς εἶναι κ' οἱ Κόσμοι εἰκόνες
 τῆς πλάνης τῆς ἀνθρώπινης—τοῦ Σύμπαντος ὁ Θεατής.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ